

Jaký byl Jiráskův Hronov 2020

Bude či nebude? To byla otázka, která se dlouho vnašela nad jubilejním ročníkem celostátní mezidruhové přehlídky amatérského divadla Jiráskův Hronov, který má letos devadesát let.

... Co mě nejvíce těší, je – stále diskutabilní a i na Hronově hojně diskutovaná – práce dětských souborů pod vedením silných tvůrčích osobností. Někdo je na tento typ představení alergický, a argumentuje tím, že vše je jen dílem vedoucího skupiny a podřízujících se dětí či teenagerů, nikoli společnou prací různě starých lidí. Jak ovšem sleduji práci **Tanečního souboru Light** při ZUŠ v Praze 5 (vedoucí Lenky Tretiagové) ...

... rozhodně se v případě „jejich“ dětí nejedná o jedince, kteří by byli ochotni být pouhými přenašeči režisérovy myšlenky, ale právě naopak. Jsou to, bez ohledu na věk, vesměs obdivuhodné tvůrčí osobnosti, které jsou formovány kulturním a společenským rozhledem od malička. A není překvapivé, že poté směřují na různé umělecké školy a stávají se iniciátory vlastních projektů...

... **Taneční studio Light** přivezlo dva kusy. Jedním z nich byla inscenace vzniklá na základě výzvy Knihovny Václava Havla na studentský projekt podle Havlovy hry Zítřka to spustíme o předvečer vznik republiky pod názvem **Republika na nás čeká aneb Kde domov můj**. Děti různého věku v něm s lehkostí, vtipem, ale zároveň dostatečnou vážností k této události ukazují příběh, v němž společně s Aloisem Rašínem figuruje i jeho „myšlenka“ (v tomto případě malý rozumbrada – brýlatý chlapec vylézající z bedny a neodbytně dorážející na hlavního hrdinu, který pronáší státotvorné myšlenky s jakousi samozřejmostí a bez patosu). Druhá inscenace **Modlitba (za černé duše)** v působivé taneční fantazii reaguje na situaci teenagerských uprchlíků ze Sýrie, které odmítla naše republika přijmout.